

Men derfor tør vi ikke lade denne Sag passe sig selv, mens vi venter på en lykkeligere, fjærn Tidsalder.

Thi *her er Nød på Færde*, en Nød, som ikke hører til dem, der kan „tages med Ro“, og hvor man kan „se Tiden an“. Næppe er der nogen Måned, hvor Aviserne ikke har at melde om Barnemord, og Højesteret fælder med ikke lange Mellemrum Dom i disse Sager.

Det kan endda med al Sikkerhed siges, at der er langt flere Barnemord end dem, der kommer op. Hvor mange små Lig er ikke *uopdagede* henrådne i Møddinger, i et Mosehul eller en Mergelgrav eller gravet ned i Marken eller Haven, for ikke at tale om Bagerovnene. Og hvor mange kærlige „Plejemorere“ (for Tiden er netop én af mange faldet i Retfærdighedens Haand her i Byen) har ikke besørget Barnemord på en pæn Maade ved Udsultning, eller Adoptivforældre „mod en Godtgørelse én Gang for alle“. — Man ligefrem svimler ved at stirre ned i dette *Dyb* af Elendighed, Fortvivlelse, Forhærdethed og Hungersdød. Hvad vi får at se, er mer end nok til, at Hjertet snører sig sammen og bliver sygt deraf — men dog kan vi ikke skjule for os selv, at det, der ikke ses og aldrig kommer op i Dagen, er saa langt, langt mere og gemmer Rædsler, som ikke kan udtrykkes i Ord. Det er, som al menneskelig Svaghed, Hjælpeløshed, Fejghed, Hykleri, Lavhed og Nederdrægtighed sammensværges sig mod de små Stakler, der hviler under ugifte Mødres Hjerte og bærer dette Stempel „uægte“ fra den første Stund, de så Dagens Lys. Selv en Del af Kirkens Tjenere finder en Tilfredsstillelse ved at brænde Stemplet ind på de „uægtes“ Pande, og det selv om Forældrene siden har giftet sig — noget, jeg nævner her, fordi det afgiver en Målestok for den opvoksende, umenneskeligt hårde Dom, der endnu af det pæne Selskab, og ikke mindst i religiøst „vakte“ Krese, falder over den ugifte Moder, og som ganske uundgaaeligt fører til „Dølgemaal“, Fosterfordrivelse og Barnemord.

Samfundet med sine Ordninger har en tung Anklage at svare på med Hensyn til de værge-løse Børn. Stat og Kirke har på sine Hænder Blodet af såre mange Børn. *Lad det ingen-sinde blive glemt!* Det er ikke min Mening at tage Ansvar et bort fra de Mødre, som i Stedet for at tage Kampen op, bære Følgerne og se deres Hovedopgave i at opfostre deres Børn til dygtige og gode Mennesker, overdøver Naturens inderligste Røst og tager Livet af de Børn, de gav Livet. Nej, Ansvar et skal

lægges den opvoksende Slægt paa Sinde, dybt og alvorligt, den mandlige så fuldt som den kvindelige Ungdom. Men Verden befinder sig i en kampfuld og smærtelig Gennembrudstid, og den vil strække sig over Menneskealdre og Århundreder.

Men *nu* er der Nød paa Færde. Jeg har spurgt, og jeg spørger fremdeles: kan der slet intet gøres og vil vore gode danske Kvinder sidde med Hænderne i Skødet og være døde på det Øre? Thi at de maa træde frem og være de første til at tage denne Sag op, synes mig klart.

Jeg véd nok, at der er Kvindesagskvinder, som noget nær ser det som en Fornærmelse, som et Udslag af mandligt Hovmod, når en Mand siger, at Kvinderne som *Køn* i det hele har et ømmere Sind, mere „Hjerte“ end vi Mænd, mere umiddelbar Medfølelse end vi. Denne „Fornærmelse“ vil jeg tillade mig indtil videre at byde mine Landsmandinder. Længe har jeg ventet på, at Røster, og særligt Kvinderøster, som har Udsigt til at række længere end min Stemme, skulde løfte sig. Hidtil er det ikke sket. Hvad kan være Grunden? Mangel på Medfølelse kan det ikke være. Jeg er vis på, at mangfoldige af vore Kvinder gruer og sørger over denne uafbrudte Række Barnemord. Men Kvindesagens Ordførersker har hidtil tiet. Og Forklaringen er vel nærmest den, at Spørgsmålet synes dem Kvindesagen som sådan uvedkommende, noget, jeg for min Del ikke kan indrømme. Var der blot Tale om „Godgørenhed“, så lod det afvisende Standpunkt sig hævde, men her gælder det noget andet og mere — hele vor Samfundsmoral i videre Forstand.

*Men hvad skal der og kan der gøres?* spørger der.

Ja, det er jo netop derom, der først skulde tales, for at der kan skaffes Råd. På Forhånd at opgive Ævred er i hvert Fald uforvarligt.

For det første viser Tilfældet på Frederiksberg med „Plejemoderen“, Fru Halvorsen, at et virksommere Tilsyn nok kunde hindre en Del Barnemord pr. Kommission. Dernæst burde en ugift Moder ikke uden videre have Lov til at hente sit Barn fra den Pleje, hvori det er sat, „for at sætte det i Pleje et andet Sted“. Erfaringen viser, at dette kun altfor lidt betyder, at hun henter det for undervejs at aflive det, uden at nogen véd eller kan vide, hvor det er blevet af. Fremdeles burde Husbondsfolk tilpligtes til at forvisse sig om, hvordan det er fat med Piger, der ved deres Udseende giver rimelig Grund til at formode Svangerskab. Her syndes der åbenbart meget